

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Kali Anthony
Gyengéd bosszúálló

Ellie Darkins
Ha elolvad a hó...

Donna Alward
Mindig kell egy jó barát

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Kali Anthony, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Bound as His Business-Deal Bride* (Harlequin Presents)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© *Ellie Darkins, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Snowbound at the Manor* (Harlequin Romance)

• *Magyarra fordította:* Vas Krisztina

© *Donna Alward, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Mistletoe Kiss with the Millionaire* (Heirs to an Empire 4) (Harlequin Romance)

• *Magyarra fordította:* Kovács Anna

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 114. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-569-5

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited™ vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Kali Anthony

Gyengéd bosszúálló

ELŐHANG

Annak idején

– Megsérültél?

Reszketés futott végig Eve-en, amikor Gage rátekerte a kabátját. Ruhája csöpögött a víztől, és a testére tapadt. Jeges esővíz csorgott a hajából. A halántékához emelte a kezét, és megtapogatta mögötte a pontot, mely fájdalmasan lüktetett.

– Csak egy kis dudor, nem vészes.

– Hol? – kérdezte Gage.

Felkapcsolta a zseblámpáját, és Eve pislogott, mikor az erős fény áthasított a sötétségen.

– Itt.

Eve ismét megérintette a fájó pontot, és Gage óvatosan megtapogatta. Eve ismét megborzongott, de ezúttal nem a hidegtől: az érintés megnyugtató melegséget keltett benne.

– Sajnálom – mondta Gage, és gyengéden homlokra csókolta. Aztán lehajolt, és a lámpát a padlóra helyezte. – Máshol is fáj?

Eve megrázta a fejét.

– És te jól vagy?

Gage ült a volán mögött, amikor lesodródtak az útról az özvízszerű esőben. Gyorsan hajtottak, mert siettek. Eve húga, Veronique biztosan látta, ahogy nővére kioson a házból, hogy megszökjön Gage-dzsel.

– Jól vagyok, ne aggódj.

Az elhagyatott épület, ahol a holmijukkal meghúzódtak a baleset után, koromsötét volt, csak a zseblámpa szórt egy kevés fényt.

– Tényleg muszáj volt otthagyni a kocsit? – kérdezte Eve.

– Sajnos igen. Eléggé összetört, csak felhívnanánk magunkra a figyelmet. De legalább nincs útban a többi autónak.

Gage átkarolta és magához húzta Eve-et, ő pedig odabújva hallgatta, ahogy az eső kopog a tetőn.

– Minden rendben lesz, *ma chère* – mondta Gage. – Van pénzünk.

Megütögette a kabát zsebét, ami most Eve-en volt. Néhány ezer dollár nem sok, de egy darabig el tudja tartani belőle. Megígérte neki, és ő mindig tartja a szavát.

– Éjszakára itt maradunk, aztán reggel felszállunk az első buszra Montgomerybe. Csak néhány óra az út. Ott összeházasodunk, és aztán már senki sem állíthat meg minket. Se a családod, se az én szüleim...

Szomorúság volt a hangjában. Gage szerette a szüleit, de a Caron és a Chevalier család olyan ádázul gyűlölte egymást, hogy nem volt más választásuk. Anyja és apja világossá tette, hogy soha nem fogadják el ezt a kapcsolatot. Megpróbálta meggyőzni őket, hogy szeretik egymást Eve-vel, még ha csak húsz- és huszonhárom évesek is, és hogy egyedül csak ez számít, de hiába: hajthatatlanok maradtak.

Ami pedig Eve családtagjait illeti... Eve szíve fájdalmasan összeszorult. Bele sem akart gondolni, mi lenne, ha megtudnák az igazságot.

– Biztos, hogy ezt akarod? – kérdezte

Lehet, hogy szeretik egymást, de Gage sok mindenről lemondott, hogy vele lehessen: a családja támogatásáról, ami pedig sokat jelentett neki.

Gage hátradőlt és ránézett.

– Szeretlek. És senkinek nem kell a beleegyezése, ha Alabamában házasodunk össze, nem úgy, mint otthon.

Bárcsak Eve betöltötte volna már a huszonegyet, akkor nem kellett volna megszökniük. De nem várhattak tovább. Apja egyik férjjelöltet mutatta be neki a másik után, s bár Eve ki tudott bújni a kiházasítási kísérletek alól, amikor beíratta egy francia lánynevelő intézetbe, Eve kénytelen volt szembenézni a ténnyel, hogy vagy megszökik, vagy beletörődik, hogy egy évig vagy még tovább nem látja Gage-et, és semmilyen kapcsolat nem lehet köztük.

Már a gondolat is elviselhetetlen volt – s ez megkönnyítette döntését.

– Ugye nem fogsz meghátrálni? – kérdezte.

– Soha.

Gage a tenyere közé fogta az arcát, és megcsókolta. Olyan gyengéd és szeretetteljes volt, hogy Eve elolvadt. De ennél többet akart. Többet, mint csókokat egy lepukkant épületben. Ha összeházasodtak, kereshetnek egy szállodát, és szeretkezhetnek egy igazi ágyban, ahogy néhány héttel ezelőtt a szülei birtokán álló vendégházban.

Az tökéletes volt. Felejthetetlen.

Amikor a nyelvük találkozott, Eve Gage hajába temette a kezét, és elmélyítette a csókot. A lehető legközelebb akart lenni hozzá. Szüksége volt rá. Ő a mindene, az egyetlen férfi, akire valaha is vágyott. És néhány nap múlva ő lesz Mrs. Gage Caron!

Aztán Gage hirtelen elszakadt tőle, és lekapcsolta a zseblámpát; minden sötétségbe borult.

– Mi a...?

Gage az ajkára tette az ujját. Háta mögött Eve egy pillanatra fényt látott valahol az épület másik részében.

Megdermedt, szíve a torkába ugrott. Fülét meglegyintette Gage lehelete.

– Van ott valaki – mondta Gage.

Amikor nesz hallatszott a közelben, Eve összerezett. Szeme lassan hozzászokott a sötétséghez, és látta, hogy Gage pakol be a hátizsákjába.

– Bújj el – suttogta Gage alig hallhatóan.

– Lehet, hogy nem is az apám.

– Inkább ne kockáztassunk.

– És veled mi lesz?

Gage megrázta a fejét.

– Fogd a pénzt, és juss el Montgomerybe. Ott találkozunk. Hívj fel, ha odaértél. Most pedig menj fel oda.

A sötétbe burkolózó szarufák mindennek tűntek, csak nem bizalomgerjesztőnek. Eve habozott.

– Félsz? – kérdezte Gage.

Eve rettegett, de mint mindig, Gage most is bátorságot tudott önteni belé azzal, hogy egy nyaktörő gyerekkori kalandjukra emlékeztette:

– Ez olyan, mint mikor megmásztuk a magnóliafát. Emlékszel?

Gage hangja megbicsaklott, ebből Eve tudta, hogy ő is fél.

– Emlékszem – bólintott.

Gage egy lyukba rejtette Eve hátizsákját.

– Most már tényleg mássz, *ma chère*.

A hangok egyre közeledtek: több férfi beszéde, halk nevetések...

– Gyertek elő, bárhova is bújtatok!

Olyan volt, mint egy vadászat, és Eve volt a préda.

Gage odalépett hozzá, és megcsókolta. Ezúttal a csók nem gyengéd volt, hanem kemény és erőteljes. Eve nem akarta elengedni őt. Se most, se soha többé.

– Elcsalom őket, aztán te fuss, amilyen gyorsan csak tudsz.

Gage elengedte Eve-et, és bakot tartott neki. Eve rálépett, és megkapaszkodott a fagerendában. Bár szálkák fúródak a húsába, kitarzott, és még feljebb húzta magát, amíg le nem tudott guggolni. A lehető legkisebbre összehúzta magát.

Az utcáról fény szivárgott be a koszos, törött ablaküvegeken át. Gage egy utolsó pillantást vetett Eve-re.

– Hamarosan találkozunk – suttogta, hátára vette a hátizsákját, és elosont.

Eve zsebében ott volt a pénz. Ha Gage és az apja emberei elmentek, lemászik, és irány Montgomery. Ott újra találkoznak, összeházasodnak, és minden jóra fordul.

Kiáltások törték meg az éjszaka csendjét.

– Ott van! Ott van!

Lépések, dulakodás, hangok zűrzavara.

– Elkaptam!

– Engedj el!

Ez Gage hangja volt, de még sosem hallotta ilyennek: ugyanaz a rémület szólt belőle, ami Eve-et is eltöltötte.

Olyan erősen szorította a gerendát, hogy fehérlettek az ujjai. Behunyta a szemét, és próbálta kivenni a beszédet az eső zaján át.

– Hol van?

Megdermedt, elakadt a lélegzete.

Jól ismerte ezt a hangot – az apja!

Tompa puffanás hallatszott, amit zihálás követett, majd Gage fájdalomtól elfúló hangja.

– Elment.

Bántják? Eve szíve hevesen dobogott, feje szédelgett, de lázasan próbált nyugodt maradni. Ha elájul és leesik a rejtekhelyéről, mindennek vége.

– Itt hagyott?

– Soha nem fogja megtalálni, arról gondoskodtam.

Eve nem hallotta apja válaszát, csak a férfiak egyre hangosabb mormogását. A zseblámpafény most közvetlenül alatta világított. Egy férfi egy régi ládának ütközött, aztán hangosan tüsszentett. Eve orrát is csiklandozta a por.

Csak fel ne nézzenek. *Kérlek, istenem!*

– Nincs itt senki, főnök! – kiáltotta a férfi, és körbevilágított a szobában. Aztán a fény eltűnt, a nehéz léptek távolodtak.

Eve lehunyta a szemét. Égették a könnyek, de visszatartotta őket. Nem sírhat. Most nem. Erősnek kell maradnia – Gage miatt. Majd elengedi magát, ha újra együtt lesznek.

– Fiam, a nagyapád hazug volt, az apád pedig tolvaj. – Az apja hangja ismerősen hideg és kegyetlen volt. – És most már a lányomat is el akarjátok venni? Tönkreteszlek téged és a családot, ha addig élek is. Elpusztítok mindent, amit szeretsz.

Jeges rémület kúszott végig Eve erein. Az ajkába harapott, hogy visszafojtsa a lélegzetét. Tudta, hogy Hugo Chevalier nem beszél a levegőbe.

Úristen, mit művelt? Nem lett volna szabad megszöknie. Nem lett volna szabad ilyen veszélynek kiténie Gage-et és a családját.

Valaki köpött egyet. Eve óvatosan kihajolt, de nem látott semmit. Kezét égették a szálkák.

Halk nevetés. *Gage.*

Eve megremegett. Nem értette. Az apja nem olyan ember, akit büntetlenül lehet provokálni.

– Nem pusztíthat el mindent, amit szeretek, Chevalier. Soha többé nem fogja látni Eve-et. Már jó helyen van.

Tompa csattanás hallatszott, mint amikor ököllel megütnek valakit. Eve moccanni se bírt, pedig tudni akarta, Gage jól van-e.

Ordítás, zaj, fájdalmas kiáltások. Most már nem volt kétséges, hogy megverik – miatta.

Ki kellene mennie a rejtekhelyéről, és megvédeni őt, ahogy Gage is mindig próbálta védelmezni. Gage azt mondta, ő az egyik legbátrabb ember, akit ismer, de ma éjjel Eve egyáltalán nem érezte magát bátorinak. Épp ellenkezőleg: gyávának érezte magát.

Arcát Gage kabátjának ujjába temette, és beszívta a szeretett férfi illatát. Ez az illat arra emlékeztette, mi mindent veszíthetnek, ha balul sül el a szökésük.

Már nincs visszaút.

Az eső csobogása elnyomta kétségbeesett zokogását.

1. FEJEZET

A jelenben

Eve egy hosszú tárgyalóasztalnál ült, ahonnan pazar kilátás nyílt Seattle-re. Az ülésterem berendezése sikert és egy olyan vállalat erejét sugározta, mely kíméletlenül a csúcsra tör. Bárhol máshol szívesebben lett volna, de éppen itt *kellett* lennie.

Az órájára pillantott. Tíz perc. A férfi megvárakoztatja. Ujjaival az asztalon heverő papírokon dobolt. Mindenféle érzelmek kavarogtak benne.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ez jó ötlet, Miss Chevalier.

Eve éles pillantást vetett ügyvédjére. A férfi hosszú évek óta dolgozott a családnak, és maga is a probléma része volt, nem a megoldás. Eve mégis kénytelen volt bevonni: az igazgatótanács még mindig nehezen fogadta el őt apja helyett a vállalat élén. Nem bíztak benne, s ez most sem lenne másképp.

– Nincs más választásunk.

A családi vállalat, a Knight Enterprises a csőd szélén állt. Maga Eve túlélne a gyors összeomlást, sokkal rosszabb dolgokon is keresztülment már. Éles fájdalom járta át, amikor felvillant benne a kis fehér koporsó emléke az üres templomban. Szóval az ő számára nem lenne itt a világvége, ha a vállalat csődbe menne, de az anyja és a húga számára igen.

Tett már szörnyű dolgokat az életében, de az anyját és hűgát semmi áron nem hagyná cserben. Soha.

– Az apja ezt másképp látná. Ő...

Eve egy metsző pillantással elhallgattatta az ügyvédet.

– Ő eszméletlenül fekszik a kórházban – felelte. – Itt most nincs szava.

Egy ártalmatlannak tűnő szúnyogcsípés nyomán fellépő fertőzés az intenzív osztályra juttatta. Egy aprócska rovar megtette, ami az ellenségeinek soha nem sikerült: ledöntötte a lábáról.

– Caron már évekkkel ezelőtt az apja sarkában van – mondta az ügyvéd. – Ha ezt most meglépi, az a Knight Enterprises végét jelenti. Tényleg vállalja a felelősséget?

A Caron Investments nemcsak a sarkukban volt, már ki is tátotta a száját, hogy egészben lenyelje őket. A két család közötti gyűlölet vezetett oda, hogy Eve ma ebben a tárgyalóteremben találta magát. De ha őszinte akart lenni, ő maga sem volt teljesen ártatlan, mert tovább szította az ellenségeskedést. Sőt, bizonyos értelemben ő volt az oka, hogy ma itt ültek.

– Ha valaki tájékoztatott volna a helyzetről, akkor most nem itt tartanánk. De senki se szólt, amire egyébként máig nem kaptam magyarázatot. Ez súlyos hanyagság volt az igazgatótanács részéről – amit önnek mint a vállalat jogi képviselőjének tudnia kellene.

Eve a vizespohárért nyúlt. Gage késése több volt udvariatságnál, félreérthetetlen üzenet volt: *Te egy senki vagy. Nem jelentesz nekem semmit. Azért vagytok itt, mert én hívtalak ide, és ki vagtok szolgáltatva nekem.*

Az óta a hét évvel ezelőtti éjszaka óta nem látta Gage-et. Amikor Gage felnézett rá abban a romos épületben, megcsókolta az ujjait, aztán elszaladt, hogy elcsalja tőle az apját és az embereit.

Kinyílt az ajtó, és Eve szíve bukfencet vetett. Nagyot nyelt, kihúzta magát, vett egy mély lélegzetet, és fagyos aurába burkolózott; olyan volt ez, mint egy védőpáncél.

Amikor Gage megjelent az ajtóban, a látványtól kihagyott a szíve egy ütemet. Gage belépett az ülésterembe, tekintetét a telefonjára szegezte, őróla nem is vett tudomást. Eve többször végigmérte tetőtől talpig. Testre szabott sötétkék öltönyt, fehér inget és kék-piros nyakkendőt viselt, világosbarna haja fénylett az ablakon beeső fényben. Jelenléte már az első pillanatban betöltötte a helyiséget.

Eve igyekezett elrejtetni, milyen lehengerlő hatással van rá. Teste még annyi év után is ösztönösen

reagált a közellétére, és ezért gyűlölte őt.

Gage, még mindig a telefonját bámulva, kihúzott egy széket, és leült. Csak most emelte Eve-re a tekintetét.

Eve úgy érezte, tör szúrja át a szívét. Gage világoskék szeméből olyan fagyosság áradt, hogy kirázta a hideg. Vajon emlékszik az utolsó beszélgetésükre? Arra a szörnyű telefonhívásra, amelyre az apja kényszerítette?

Össze kellett szednie magát, hogy ne pattanjon fel és meneküljön ki az ülésteremből.

Nem számított rá, hogy valaha is viszontlátja Gage-et. Miután Franciaországba száműzték, ott töltötte az elmúlt hét évet. Gage érdekében történt – hogy megvédjék a titkoktól, amelyeket soha nem tudhat meg. Olyan titkoktól, amelyek tönkretennék őt és a családját.

– Miss Chevalier. – Gage hangja mélyen és selymesen szólt, megdobogtatta Eve szívét. – Köszönöm, hogy idefáradtak.

Eve kényszerítette magát, hogy egyenesen az arcába nézzen. Minden lágyságát elveszítette ez az arc, már csak szögekből és élekből állt, a férfias tökéletesség mintaképe. Az egyetlen szépséghiba egy apró sebhely volt a jobb szeme alatt, s egy apró dudor az orrán, ahol az apja vagy valamelyik embere eltörte.

– Gage. Köszönjük a meghívást.

Gage szeme összeszűkült. Valószínűleg mindenki Mr. Caronnak szólítja, de Eve nem volt hajlandó ezt a játékot játszani. Lehet, hogy a végén könyörögni fog a segítségével, de egyelőre még egyenrangú felekként tárgyalnak.

– Akkor köszönd meg, ha elmondtam, mit ajánlok – váltott Gage bizalmasabb hangra.

– Rögtön a lényegre térsz. Ezt szeretem.

– Ha nem halogattad volna ennyit, hogy rendbe tedd a cég ügyeit, talán nem lenne most ilyen kétségbeejtő helyzetben.

Eve összepréselte az ajkát. Ő megpróbálta kézbe venni a gyeplőt, amikor kezdtek rosszra fordulni a dolgok, de senki nem hallgatott rá. Hagyták, hogy irányítsa a cég franciaországi fiókvállalatát, az Egyesült Államok viszont az apja területe volt. Az apja vállalt túl nagy kockázatot, őmiatta gyülekeznek most a viharfelhők felettük.

– Az amerikai ügyeket apám és az igazgatótanács intézte.

– Most mégis itt vagy helyette.

Eve megmerevedett. Azért hallgatta el apja betegségének hírét, hogy előbb felmérje, mekkora kárt is okozott.

– És te ennek örülsz.

– Igen – felelte Gage. – És most mi lesz? Könyörögni fogsz, hogy segítsék kimászni a bajból?

Az ügyvéd meg akart szólalni, de Eve leintette.

– A hibákat apám követte el, az ő döntéseiért nem vállalom a felelősséget.

– Ezek szerint a saját döntéseidért viszont igen. Szuper. Akkor azért is vállalod, ami rád vár.

Eve belekortyolt a vizébe.

– Mindig felelősséget vállalok a tetteimért.

Gage szárazon nevetett.

– Hagyjuk a fecsegést, térjünk a lényegre. A Knight Enterprises katasztrofális helyzetben van. Nem szerves módon növekedtetek, hanem kapzsiságból mindent felvásároltatok, amire csak rá tudtátok tenni a kezeteket – főleg azokat a cégeket, amikről a Caron jelezte, hogy érdeklik.

– Mivel ha érdekelték a Caront, akkor biztos jó befektetések voltak.

Gage-nek felvillant a szeme.

– Pedig pont ellenkezőleg volt. Úgyhogy szívesen átengedtem őket nektek.

Eve-nek végigfutott a hátán a hideg. Az apját úgy elvakította a gyűlölet, hogy hagyta magát manipulálni, és Gage végül térdre kényszerítette.

– Nagyon okos – mondta Eve. – De én is az vagyok.

– Akkor hol vannak a befektetőid? Senki sem akar pénzt tenni a cégetekbe. Ha most ne adj' isten elkezdene keringeni valami csúnya pletyka, hát... az egész kártyavár összedőlne.

Az egyetlen információ, amit visszatartottak, az apja egészségi állapota volt. Ha kiderülne, az tényleg megpecsételné a sorsukat. Eve ezt nem hagyhatta; az anyja és a húga nem élné túl. Még csak nem is sejtették, mi folyik itt, és ha rajta múlik, ez így is marad.

– Úgy tűnik, elég sokat tudsz.

Az évek során valaki lassan, de biztosan tönkretette a Chevalier család hírnevét – és Eve meg volt győződve róla, hogy éppen ezzel a valakivel ül most szemben.

– Hét évem volt rá, hogy alapos információkat gyűjtsek – válaszolta Gage.

– Szeretném azt hinni, hogy meg tudlak lepni.

– Semmi olyat nem tudsz mondani magadról, amit már ne tudnék. Mindig érdemes tisztán látnunk az ellenségeinket.

Eve-en reszketés futott át.

– Tudom, hogy jutottunk idáig – mondta. – De az már a múlté.

Gage a töltőtollát forgatta az ujjai között.

– Aki nem tanul a múlt hibáiból, arra van ítélve, hogy megismételje őket.

– Köszönöm a leckét – válaszolta Eve –, de a nap a jövőről szól.

Gage elmosolyodott. Évekkel ezelőtt megdobogtatta volna vele Eve szívét, de most olyan volt az arca, mint a cápáé, amely vért szimatol.

– Hagyjuk csendben összeomlani a Knight Enterprisest – mondta. – Ez nem is cég, hanem apád presztízstárgya.

– Mégis megkerestél.

Nem a befektetés érdekli Gage-et, hanem csak az, hogy megalázza. De ha eljött a vég, akkor Eve túl akart lenni rajta. Belefáradt a küzdelembe és abba, hogy mindenfelől szabotálják.

Gage összefonta az ujjait.

– Mert van az üzletnek néhány aspektusa, ami érdekelhet.

Eve lassan kifújta a levegőt.

– Mit ajánlasz? – kérdezte.

– Mentőkötelet.

– Lehet, hogy tévedek, de mintha hallanék itt egy „de”-t. És valahogy az az érzésem, hogy nem fognak tetszeni a feltételeid.

– A gyógyszernek ne legyen jó íze, Eve.

– És gondolom, alig várod, hogy beadd az első adagot, úgyhogy kezdjük el.

– Apádat leváltjuk a vezérigazgatói posztról.

Az ügyvéd levegő után kapkodott.

– Átszervezés lesz – folytatta Gage. – És én döntöm el, mi marad a Knight Enterprises része, és mi az, amitől megszabadulunk. És előre szólok, hogy sok mindentől meg kell szabadulni.

– De a Knight Enterprises megtartja a nevét és az egységét?

– A részvények nyolcvan százaléka a Caron tulajdonába kerül.

Ez akkor nem mentőöv, hanem átvétel. Ha Gage elvonná tőlük a vállalat nyolcvan százalékát, gyakorlatilag semmijük se maradna. Ő felépíthetne egy új céget, megvannak hozzá a képességei és a kapcsolatai, az anyjának és Veronique-nak azonban oda lenne a megélhetése.

Így hát megrázta a fejét.

– A Knight Enterprises egy márka, a név önmagában is milliókat ér. Szóval ha tárgyalni akarsz velem, akkor egyenlő félként.

– Ez aranyos – csak hogy mi ketten nem vagyunk egyenlő felek. Minden tekintetben annyira fölötted állok, hogy igazából csoda, hogy egyáltalán szóba állok veled.

Eve azt remélte, ennyi év után Gage egy kicsit elnézőbb lesz vele, de ezek szerint tévedett. Más megmentőt kell keresnie, talán egy külföldi magánbefektetőt, aki még nem hallotta a pletykákat. Akkor legalább szemtől szemben tisztelettel bánnának vele.

– Nem fogok itt ülni, és hallgatni a sértegetésedet. Ha csak ezért hívtál ide, akkor nincs több mondanivalónk egymásnak.

Eve felállt, az ügyvéd követte a példáját.

– Hazug – motyogta Gage.

Eve megdermedt. Ennyire könnyű átlátni rajta? Az álarc mögé, amelyről azt hitte, tökéletesen elfedi az arcát? Ha nem tudja megőrizni a titkait Gage előtt, akkor nagy bajban van, mert az élete tele van titkokkal.

Gage hátradőlt, ajka önelégült vigyorra húzódott.

– Mr. Stoddard, szeretnék négyszemközt beszélni az ügyfelével – fordult az ügyvédhez.

– Itt leszek az ajtó előtt, ha kellenék – mondta Mr. Stoddard. – És még egyszer mondom: óriási hiba volt, hogy beleegyezett ebbe a találkozóba. – Az ajtónál megállt, és visszanézett Gage-re. – Ön pedig nem úriember.

– Aú, ez fáj – felelte Gage gúnyosan, amikor az ajtó becsapódott. – Foglalj helyet.

Eve vett egy nagy levegőt, és lassan visszaereszkedett a székre. Egy pillanatig némán ültek egymással szemben, aztán Eve megemberelte magát.

– Elismerésre méltó, amit Detroitban elértél – próbálta udvarias mederbe terelni a beszélgetést.

– Ahogy átszervezted azokat a gyárat, és még a munkahelyeket is megtartottad...

– Hagyd a hízelgést.

– Ez nem hízelgés, ez tény.

– Követed a dolgaimat? – kérdezte Gage.

Eve egy kis, ütött-kopott, sárga bőrrönd tartalmára gondolt, amely a szállodai szobájában várta. Ott voltak benne az emlékei, melyeket mindenhová magával vitt. Hát persze hogy nem tévesztette Gage-et szem elől, még a franciaországi évek alatt sem.

De ezt soha nem vallaná be neki.

– Ugyanúgy követem a gazdasági híreket, mint mindenki.

– Jó dolog munkahelyeket megtartani, és reményt adni az embereknek. És te hiszel a jó dolgokban, ugye, *ma chère*?

A régi, kedves megszólítás most keményen és keserűen hangzott.

– Vagy „Miss Chevalier”, vagy „Eve”.

Gage hátradőlt a székén.

– Legyen Eve. Éva, az első csábító után.

– A csábításhoz ketten kellenek – válaszolta Eve mosolyogva. – De elég ebből. Miért van az az érzésem, hogy csak azért hívtál ide, hogy gúnyolódj velem?

– Nem tehetek róla, élvezem a párbajt az éles nyelveddel – mondta Gage mély, füstös hangon. Szexi hangon.

Eve-et előntötte a forróság, és egy pillanatra visszarepült az időben. Látta magukat egy pikniktakarón egy fűzfa alatt, ahol Gage virágokat font a hajába, és addig simogatta meztelen testét, amíg Eve mindenről megfeledkezett.

Gage elvigyorodott, és Eve érezte, hogy lángol az arca.

– Ez gyerekes és méltatlan hozzád – mondta Eve.

Gage megvonta a vállát.

– Mintha ezt már mondtad volna. Vagy a „közönséges” szót használtad? Nem vagyok benne biztos. A legutóbbi beszélgetésünk valahogy kiment a fejemből.

Eve azonban minden szóra emlékezett, ami akkor a telefonban elhangzott, és arra is, hogy a szíve ezer darabra tört. Az apja ott ült mellette, miközben Gage könnyögött neki, hogy találkozzanak.

„Vége – mondta Eve. – Gyerekesen és közönségesen viselkedsz.”

Kegyetlen volt, de csak azért, hogy megvédje Gage-et. Az apja ugyanis megígérte neki, hogy ha szakít vele, akkor megőrzi a titkot, amely tönkretette volna Gage-et, a családját és a cégüket is.

Gage valójában nem volt a Caron Investments örököse, mert nem az apja vér szerinti fia volt.

Eve először nem akarta elhinni, de aztán az apja megcáfolhatatlan bizonyítékot mutatott neki: Gage biológiai apjának hitelesített nyilatkozatát az anyjával folytatott viszonyról – és a fényképét. Megdöbbentő volt a hasonlóság Gage és közte. És voltak még levelek is, melyekben Gage anyja a terhességéről írt. Ennyi bőven elég lett volna, hogy tönkretegye a Caron családot.

És Eve nem akarta megfosztani Gage-et a boldog család illúziójától. Az övé olyan sivár volt

hozzájuk képest. Apja a bosszú megszállottja volt, labilis anyja pedig mintha jobban szerette volna a tablettákat és az alkoholt, mint a gyerekeit.

– A témára visszatérve: azt javaslom, a Knight Enterprises tartsa meg a nevét. Elfogadom a Caron Investments irányítását a kevésbé jövedelmező üzletágakban, és átengedem a részvények negyven százalékát.

Gage szeme elsötétült, aztán gúnyosan felnevetett.

– Tényleg azt hiszed, hogy alkupozícióban vagy?

Eve megvonta a vállát. Gage beleegyezett ebbe a találkozóba, tehát akar tőle valamit. Már csak azt kell kideríteni, hogy mit.

– Igazán üdítő merészséged – folytatta Gage. – Ugye tisztában vagy velem, hogy nekem kell biztosítanom a pénzt, és a rossz döntéseitekért is nekem kell viselnem a kockázatot?

– Mindent helyre lehet hozni, ezt te is tudod. Végül is ezzel foglalkozol: kidobod, ami fölösleges, és megtartod, amit érdemes. Szóval ha igazat mondasz, és ez az egész tényleg csak üzlet, akkor ez neked valamiért biztos megéri.

– Átveszem a céget. Hetven százalék.

– Ötvenöt. Az anyám és a húgom tulajdonrészéhez nem nyúl senki. Őket nem érintheti hátrányosan az üzlet. Azonkívül részesedést kapnak a Caron Investmentsben.

– Egy Chevalier, akinek Caron-részvényei vannak? – kérdezte Gage jéghidegen.

Eve-nek is volt néhány, de egy vagyonkezelő cégen keresztül, így Gage nem tudhatott róla. Mély levegőt vett.

– Soha nem fogod hagyni, hogy a Caron csődbe menjen, szóval ezzel biztosítva lenne a jövőjük.

– És mi van a te jövőddel?

Gage kissé oldalra billentette a fejét.

– Én tudok magamra vigyázni – felelte Eve.

Nem mindig tudott, de gyorsan fel kellett nőnie, miután Franciaországba száműzték. Legalább nem zárták be valami lánynevelő intézetbe, ahogy az apja eredetileg tervezte.

– Biztos vagyok benne, hogy a vagyonkezelő alapodból kényelmesen élélhatsz – mondta Gage.

Hadd gondolja, hogy csak a pénz miatt ment vissza a családjához. Amikor szertefoszlott az álma, hogy együtt fog élni Gage-dzsel, a pénzből megvalósított egy másikat: a grasse-i virágfarmját.

Apja soha nem értette meg a növények iránti rajongását, és szigorúan megtiltotta neki, hogy kertészeti tanulmányokat folytasson. Vagy jól kellett férjhez mennie, vagy belépnie a családi cégbe – semmi más nem jöhetett szóba. És ő az utóbbit választotta.

– Nem panaszkodhatok.

– Téged mindig is a pénz érdekelt, ugye? – Gage hangja fagyosan csengett. – De most már az enyém vagy.

– Még nem. Még nem fogadtad el az ajánlatomat.

Gage hátradőlt a székén, és kinézett az ablakon. Mosoly bujkált az ajkán.

– Hatvan százalék. Anyád és a húgod pedig megkapják a részüket.

Eve-ben megkönnyebbülés áradt szét. Nem tökéletes ajánlat, de tudta, hogy a Knight Enterprises többségi tulajdonát úgyis át kell adnia. És amíg az anyja és a húga jövője biztosítva van, addig elégedett lehet.

– Köszönöm, én...

Gage egy kézmozdulattal elhallgattatta.

– Még nem végeztem. Ha akarod ezt az üzletet ezekkel a feltételekkel, akkor még valami mást is kérek. – Egyenesen belenézett a szemébe, szája cápamosolyra húzódott. – Gratulálok, *ma chère*, te vagy az új menyasszonyom.

2. FEJEZET

Eve arca olyan fehér lett, mint az ülésterem falai. Gage alig tudta elhinni, hogy valaha megérintette ezt a szép bőrt – és nemcsak az arcán, hanem mindenütt. Csinos nadrágkosztümjében Eve sok férfi fejét el tudta volna csavarni, de az övét nem. *Már* nem.

Hónapokba telt, mire túljutott rajta, legalábbis úgy-ahogy. Ivott, nőkkel szórakozott, hogy elterelje a figyelmét, de Eve emléke nem eresztette. Ők voltak egymásnak az elsők, és Gage úgy érezte, Eve az egyetlen nő, akivel valaha is igazán élvezni tudná az intimitást. Mintha megtalálta volna a másik felét. Amióta vége lett, nem érezte magát teljes embernek.

Erélyesen félresöpörte ezeket a gondolatokat. Teljesen fölöslegések, hiszen pontosan tudja, milyen is Eve valójában: szeszélyes, képmutató, fekete öves hazudozó.

Arra viszont nem számított, hogy ilyen harcias lesz. De ha azt akarja, hogy maradjon valami a Knight Enterprisesből, úgyis meg kell tennie, amit tőle kér.

Lassan hátradőlt a székében, és várt. Az órájára nézett, és kihívó pillantást vetett Eve-re.

Eve hitetlenkedve felnevetett.

– Ezt nem mondhatod komolyan.

– Pedig teljesen komolyan mondom – válaszolta Gage.

– Elfelejtetted, hogy a családjaink nemzedékek óta halálos ellenségek? Ez agyrém.

– Dehogy. Tökéletes sztori. Már látom is a címlapokat. Mint Rómeó és Júlia, csak itt a végén nem hal meg senki. A sajtó zabálni fogja.

– De már nem vagyunk azok, akik voltunk. – Eve megrázta a fejét. – Nem, szó se lehet róla.

Még mindig azt hiszi, hogy van választása, állapította meg Gage. De ha nem enged a követelésének, mindent elveszít. Semmije sincs, amit felkínálhatna neki. Megfogja a Knight Enterprisest, és szétszedi apró darabokra.

De az, amit Eve-től akar, mégiscsak mindennél fontosabb. Tisztára akarja mosni a nevét az üzleti világ és a családja előtt.

Soha nem felejtette el az ütéseket, amelyek akkor zúdultak rá, amikor nem volt hajlandó megmondani Hugo Chevalier-nek, hol van Eve. És az apja csalódását később, amikor be kellett mennie a rendőrségre, és letenni érte az óvadékot – bár aztán vádat végül nem emeltek ellene, hála a család ügyvédeknek.

De mindez megérte – egészen addig, amíg Eve vissza nem tért a családja keblére. Napokon át izgatottan várta, hogy a lány felhívja. Még azt is tervezgette, hogy újra megszökteti. Aztán rájött, hogy Eve csak játszott vele. Hogy sosem szerette igazán, és nem más, mint gazdag, unatkozó, elkényeztetett hercegnő, aki csak az időt mulatja, míg végre betölti a huszonegyet, és hozzájut a vagyonkezelő alapjából folyósított járadékhoz.

Gage összepréselte a száját.

– Azt hiszem, nem fejeztem ki magam elég világosan. Nincs másik ajánlatom.

– Hetven százalékot megkaphatsz, ha anyám és húgom vagyona nem változik.

– Nem – rázta meg a fejét Gage.

Felállt, és odament Eve-hez.

– Nyolcvan.

– Vagy elfogadod a feltételemet, vagy nincs üzlet. – Gage úgy hajolt fölé, hogy Eve-nek hátra kellett hajtania a fejét, hogy ránézhesen. Pupillái kitágultak, légzése szapora lett. – Mennyi idő van, amíg kopogtatnak a hitelezők az ajtódon? Amíg a szeretett anyádat és a húgodat kiteszik az utcára, és mindaz, amitek valaha is volt, az enyém lesz?

Eve megrázta a fejét.

– Nem értem. Ha úgyis minden a tied lesz, akkor mit vársz ettől?

Gage vett egy nagy levegőt. Az apjával karöltve olyan sikeressé tette a Caront, ami a legmerészebb

várakozásaikat is felülmúlta. De ő ennél is többet akart: nemzetközi áttörést. És ehhez az kell, hogy üzletet kössön a németekkel. Ami, bármennyire is nincs ez ínyére, nem fog menni Eve segítségével nélkül.

– Én mindent megszerzek, amit akarok – jelentette ki.

– És feleségül akarsz venni? – kérdezte Eve, és elpirult.

Gage nevetett.

– Dehogyan. Ne félj, *ma chère*, ez csak átmeneti dolog, és egyáltalán nem fog fájni. Hacsak nem akarod. Tudod, én mindig azt adom a nőknek, amire vágnak.

Nagyot nyelt. Vére felforr a gondolattól, hogy megérintse Eve hibátlan bőrét. Hirtelen sűrű lett a levegő az ülésteremben. Talán ha még egyszer engedne a vágnak, végre megszabadulna tőle, hogy a fene vinné el.

– Nem akarok tőled semmit.

– Egy most egy újabb hazugság, *ma chère*? Eléggé kiábrándító. Még mindig akarsz engem. Az arcodra van írva.

Nem volt vak. Eve követte minden mozdulatát, ahogyan a múltban is mindig, amikor el tudtak bújni kettesben, ami csak nagy ritkán fordult elő. Egymás megszállottjai voltak, és az ilyen nem könnyű megjátszani.

– Bele fogsz egyezni. A jegyesség addig fog tartani, amíg szükségesnek tartom. És addig mosolyogva azt teszed, amit mondok. Van tapasztalatod vagy a színlelésben, nem igaz?

– És mi van, ha én be akarom fejezni?

– Olyan nincs.

– De tudnom kell.

Eve megnyalta az ajkát, és Gage akaratlanul is a csókjára gondolt. Vajon még mindig úgy elbódítaná, hogy nem tudna tisztán gondolkodni? Igen, ez sajnos egészen biztos... És utálta, hogy Eve-nek a mai napig ekkora hatalma van felette.

– Neked mi hasznod van ebből? – kérdezte Eve.

– Úgy érted, azon kívül, hogy apád megpukkad mérgében, amiért egy mocskos Caron a lányához nyúl? És mert végre győzők? Várj csak, hadd gondolkozzak...

Eve arca elsötétült.

– Valamit tudnod kell... Ugye ami ebben a szobában elhangzik, az köztünk marad?

– Nem bízol bennem, *ma chère*?

Eve egy grimasszal reagált a becézésre.

– Ez az egész találkozó arról szól, hogy bosszút állj a családomon, és mindketten tudjuk, hogy ez nem vezethet semmi jóra. Még szép, hogy nem bízom benned. Nekem... tudnom kell, hogy ez az üzlet tényleg teljesen biztos.

– Ha elfogadod az ajánlatomat – ami addig tart, amíg én azt nem mondom, hogy teljesítetted a rád eső részét –, akkor igen, biztos az üzlet.

Eve behunyta a szemét, s mikor újra kinyitotta, tekintete acélkemény volt.

– Apám kórházban van. Az intenzív osztályon.

Gage úgy érezte, mintha kihúznák a szőnyeget a lába alól. Egy része csalódott volt, mert Hugo Chevalier így talán soha nem fogja látni, hogy elveszi tőle mindazt, ami fontos neki – de volt még valami más is, valami, ami átkozottul hasonlított az együttérzésre.

Megrázta a fejét. Nem, az együttérzés olyan luxus, amit nem engedhetett meg magának.

– Mennyire súlyos?

Eve kifejezéstelenül nézett fel rá.

– Szepszis. Az orvosok többszervi elégtelenségtől tartanak. Szóval rosszabb már nem is nagyon lehetne.

– Sajnálom – mondta Gage, bármilyen nehezebbre esett. De úgy érezte, így a helyes. Nem barbár... legalábbis többnyire nem az.

Eve szája sarka fanyar mosolyra görbült.

– Dehogyan sajnálsz. De tudnod kell róla. Mert ha a bosszú a célod, akkor velem lesz dolgod.

Hugo Chevalier neve volt az egyetlen, ami még összetartotta a vállalatot. Elég egy szó a megfelelő ember fülébe, és a Knightnak vége. Gage-nek a kisujját sem kell megmozdítania, hogy bosszút álljon, de ez nem elégítette ki. Ő maga akarta bevinni a végső csapást, amely Chevalier-t a földre teríti. És még mindig szüksége van Eve-re, hogy tisztára mossa magát a nyilvánosság előtt.

Gyűlölte ezt. Gyűlölte, hogy szüksége van rá. Gyűlölte, hogy soha nem akart más nőt rajta kívül.

Felforrta benne a vágy, ahogy végignézett Eve-en. Az a kék szem, a keskeny orr, az érzéki száj. A vonzó test a józan nadrágkosztümben, amit legszívesebben letépett volna róla. Ahogy Eve hátradobta a haját, édes jázminillat csapta meg az orrát.

– Akkor muszáj lesz megfelelned nekem – mondta rekedten.

Eve pislogott.

– Bocs, ezzel most meg akartál sérteni? Sajnálom, de az többé már nem fog sikerülni. Olyan régen volt – folytatta, és megrázta a fejét. – És mindketten tudjuk, hogy a bosszú végül nem vezet sehová. Ez nem méltó hozzád, Gage.

Lehet, hogy igaza van. Csakhogy míg néhány emlék elhalványult az idő múlásával, volt egy, ami még mindig olyan elevenen élt Gage-ben, mintha csak tegnap történt volna: az utolsó beszélgetésük, miután hetek óta próbálta felhívni Eve-et. Végtelenül megkönnyebbült, amikor hallotta a hangját, és végre biztos lehetett benne, hogy jól van. De aztán Eve szűkszavúan lerázta. Telefonon. Kihangosítva, hogy az apja is hallja.

Nem, ezt soha nem tudja elfelejteni. Megpróbálta száműzni Eve-et az életéből és a gondolataiból, de valahányszor feledést keresett egy másik nő karjaiban, a teste fellázadt. Hányszor megdobbant a szíve, amikor azt hitte, Eve-et pillantotta meg a tömegben! De közben Eve élte tovább az életét Franciaországban...

Leült az asztalra, közvetlenül Eve mellé. Eve tekintete végigvándorolt rajta, és hosszan megállapodott a nadrágja dereka alatt. Vajon észrevette-e, hogy álnok teste még mindig mennyire vágyik rá?

Mi lenne, ha megcsókolná? Hogy reagálna vajon?

Látva Eve kitágult pupilláit, hallva szaporább légzését megesküdtött volna, hogy őt sem hagyja hidegen a közelsége. A fenébe is, legszívesebben itt helyben felfektetné az asztalra...

De itt az ideje, hogy egyszer s mindenkorra kitörölje Eve-et a fejéből – mert soha többé nem fog megbízni benne.

– Könnyen beszélsz. Végül is nem kellett viselned a tetted következményeit.

Eve felvonta a szemöldökét.

– Következményeit? Én ezt...

– Elég már. Ne add itt nekem az ártatlant, úgyse veszem be.

Gage felállt, az asztal másik végéhez sétált, és ivott egy pohár vizet.

– De ne aggódj, csak rövid ideig kell játszani a szerelmes menyasszonyomat. Nem fog az neked olyan nehezedre esni. Nem akarom fellobbantani a régi lángot, se megállapodni melletted. Csak köszöm meg az üzletet, utána szabad vagy.

– De milyen üzlet az, amiért érdemes ekkora felhajtást csinálni? – kérdezte Eve.

Gage tétovázott. Tulajdonképpen nem lenne szabad beszélnie róla... de hát Eve is elmondta neki, mi van az apjával. Olyan titkot árult el, aminek birtokában egy csettintéssel elintézhetné az egész Knight Enterprisest.

Lehet, hogy érdemes beavatni Eve-et a terveibe. Ha együtt munkálkodnának a sikeren, talán hamarabb nyélbe lehet ütni az üzletet, és előbb túl lesznek az egészen. És végül is ez a cél, nem igaz?

– Greta Bonitz.

Eve szeme elkerekedett a német iparmágnásnő nevének hallatán, aki arról volt ismert, hogy megújuló technológiákba fektet. Nyilvánosságkerülő asszony volt, és rendkívül családcentrikus, olyannyira, hogy amint tudomást szerzett Gage „jellemhibájáról”, máris elakadtak a tárgyalások.

Ha viszont Eve-et mint menyasszonyát mutathatná be neki, ez újra megváltozna. A Bonitz-vállalatcsoporttal kötött partnerség élvassá tenné a Caron Investmentset a világpiacon.

– De miért kell ehhez menyasszonyos-vőlegényest játszanunk?

– Mert a család a mániája. Nem vesz komolyan, ha nincs komoly partnerem, akivel családot készülnék alapítani. Be kell vennie ezt a hazugságot. Segíts tető alá hozni az üzletet, és kihúzlak titeket a pácból. Megvédheted a húgodat és az anyádat attól a sorstól, ami egyébként rájuk várna. Figyelmeztetek, Eve: te sokkal többet kockáztatsz, mint én. Ha nem jön össze, én csak egy üzletet vesztek el – te viszont *mindent*.

Eve arcán látszott, hogy felfogta, innen nincs menekvés, sarokba szorították. Mély levegőt vett, megvonta a vállát, és egyenesen Gage-re nézett.

– Jó, és mikor kezdjük az előadásunkat?

– Huszonnégy órát kapsz, hogy rendbe szedd a dolgaidat. Negyvennyolc óra múlva indulunk Európába. Először szeretném látni a Knight francia fiókját, utána találkozunk Bonitz asszonnyal.

– De ez... nem valami sok idő. Hogy magyarázzam meg a családomnak?

– Őszintén szólva nem érdekel. Felőlem azt is mondhatod nekik, hogy tisztáztuk a félreértéseket, és arra jutottunk, hogy még mindig vonzódunk egymáshoz. Ez így teljesen oké, nem? Végül is mindenki szereti a tündérmeséket.

Eve arca rózsaszínűvé vált. Bár Gage megvetette, nem tagadhatta, hogy gyönyörű – most még szebb, mint húszéves korában.

Gage kinyitott egy iratmappát, és odacsúsztatott Eve elé egy szerződést. Eve lassan végigolvasta.

– Nagyon felkészültél – jelentette ki végül, és aláírta. – Elismerésre méltó.

– Bőven volt időm felkészülni erre a napra, *ma chère*.

– Tényleg azt hittem, hogy hét év után már lezártad ezt a dolgot.

– Ó, *ma chère* – válaszolta Gage száraz mosollyal. – Soha ne becsüld alá a türelmes ember haragját.

Eve sóhajtva süppedt a magánrepülőgép puha bőrülésébe. Megmasszírozta a halántékát, de a lüktetés nem akart alábbhagyni. A fájdalomcsillapítók sem segítettek, melyeket nem sokkal beszállás után nyelt le.

De nem tudta, melyik fáj jobban: a feje vagy a szíve. Amióta Gage újra berobbant az életébe, mintha versenyeztek volna. Valahogy túl kell jutnia ezen a dolgon, bármeddig is tart. Átélt már rosszabbat is, de most nem akart erre gondolni – a kis fehér koporsóra az elhagyatott templomban.

Hogy elterelje a figyelmét, elvett egy magazint az asztalról, és belelapozott. Szép emberek, pletykák, divat... mindez nem sokáig kötötte le az érdeklődését, de aztán egy reklámhoz ért: egy üveg parfüm egy virágmező előtt. Büszkeség töltötte el.

Ez az ő virágmezeje. Annak a farmnak a része, melyet a vagyonkezelő alapjából és a Knight Enterprises franciaországi fiókjának kölcsönéből vett. Az új luxusparfümmárka az ő virágait vásárolta fel az új illata elkészítéséhez – és exkluzív szerződést akartak kötni vele, főleg amióta megemlítette az új rózsafajtát, melyet a főkertésze fejlesztett ki. Egyedül azt sajnálta, hogy nem veheti teljesen birtokba az ingatlant: az év egy részére ki kellett adnia üdülővendégeknek, hogy előteremtse a hitel törlesztőrészleteit.

Elmosolyodott. Az apja elborzadna, ha tudna róla. A virágtermesztést rangon alulinak tartotta; kertészkedés közben összekoszolódik az ember, az ilyesmi nem méltó a családjukhoz. De Eve így látta először Gage-et: ő nárciszt szedett a birtok hátsó részén, Gage pedig ott ült az öreg magnóliafa tetején, s a szeme olyan ragyogóan kék volt, mint fölöttük az ég.

Ez is olyan emlék volt, amit jobb volna elfelejteni. Gage már nem az a pajkos fiú a fán, és ő sem az a naiv csitri. Felnőttek lettek, megkeményedtek.

A farm a szívügye volt. Orrában érezte a levendula, a rózsza és a jázmin illatát, és ettől máris enyhült egy kissé a fejfájása. Ez volt az egyetlen hely a világon, ahol igazán boldog volt, ahol minden gondját és félelmét maga mögött hagyhatta. A hely, ahol otthon érezte magát.

– Mr. Caron, öröömre szolgál, mint mindig – hallotta az utaskísérő hangját.

– Köszönöm. Megérkezett már a menyasszonyom?

A hangjától megremegett valami Eve gyomrában. Összehajtotta a magazint, és az ölében

tartotta.

– Igen. Egyébként szívből gratulálok. Foglaljanak helyet, és kapcsolják be az övüket, máris felszállunk.

Gage pizsok jól nézett ki sötétszürke öltönyében, világosszürke ingében és ezüst nyakkendőjében. Olyan tekintélyt sugárzott, amitől Eve buta kis szíve hatalmasat dobbant.

Gage eltette a telefonját, és leült vele szemben.

– Drágám – mondta, és végighordozta a tekintetét Eve testén.

Eve megigazgatta a blúzáját, és már bánta, hogy a legfelső gombot nyitva hagyta.

– Hogy fogadta a család az eljegyzésünk hírét?

– Úgy, ahogy várni lehetett.

Vagyis rosszul. Amikor elmagyarázta a helyzetet az anyjának és a húgának, anyja hazugságról, csalásról, zsarolásról panaszkodott emelt hangon, aztán elvonult a szobájába, és valószínűleg még mindig ott van. Veronique pedig egyszerűen elfordult tőle azzal, hogy „az csak egy szemétláda Caron”.

– És a szüleid mit mondtak? – kérdezte Eve.

– Ők csak azt akarják, hogy boldog legyek – válaszolta Gage, de egy apró izom megrándult az arcán, jelezve, hogy nem a teljes igazságot mondja.

Eve hallani vélte a szavakat, melyeket Gage nem ejtett ki a száján: *Az én családom jobb, mint a tiéd.* És persze az alapján, amit tudott, joggal hihette ezt. Elkényeztetett egyke volt, és Eve-nek pont ezért kell örökre megőriznie a titkot, melynek birtokába jutott. Gage istenítette az apját. És vajon Gus Caron sejti egyáltalán, hogy Gage nem a vér szerinti fia? Mindig is eszményi családnak tűntek.

– Arra gondoltam, meglátogathatnánk őket hálaadáskor – mondta Gage.

– De az... négy hónap múlva lesz. Olyan sokáig akarod nyújtani ezt a színjátékot?

– Megszoktad az alakoskodást, simán menni fog, ha egy kicsit tovább tart. Nem?

Eve mély levegőt vett.

– Az egy dolog, hogy olyan embereknek színlelünk, akiket nem ismerünk, vagy csak üzletelünk velük. De a szüleidnek? Nem, én ezt nem tudom megtenni, és nem is akarom.

– Félsz, hogy csalónak fognak tekinteni?

Gage tekintete kemény volt, és hideg, mint az acél, de Eve úgy volt vele, hogy gyűlölje csak nyugodtan, nem fogja hagyni, hogy ide-oda rángassa.

– Nem – válaszolta –, de ők a szüleid, Gage. Te vagy az egyetlen gyerekük, és itt mégiscsak a házasságról van szó. Te sem akarhatod megbántani azokat, akiket szeretsz.

A gép a levegőbe emelkedett. Eve kibámult az ablakon, csak hogy ne a szemközt ülő férfit nézze. Nem mintha ez segített volna. *Érezte* őt. Gage körül valósággal vibrált a levegő a felgyülemlett energiától, és Eve-et ez nyugtalanná tette, bármennyire is próbált nem venni róla tudomást.

– Akkor nem lesz hálaadás – mondta Gage már lágyabb vonásokkal.

Amint a gép elérte az utazómagasságot kikapcsolta magát, és elsétált a pilótafülke felé. Eve hosszan utánabámult, szeme a széles vállakra és a keskeny derékra tapadt. Forróság söpört végig rajta; gyorsan elfordította a szemét, mielőtt a fenekére vándorolt volna. Mindig is a gyengéje volt Gage fenéke, és...

Hagyd abba, szólj rá magára. Fölösleges olyasmire ragaszkodni, amit soha nem kaphat meg. Kár a gőzért.

Visszasüppedt a fotelba, lehunyta a szemét. Végre hatni kezdtek a fájdalomcsillapítók. Dolgozhatott volna, de nem tudta rávenni magát. A vállalat amerikai ágának állapota lesújtó volt: apja csupa rossz befektetést eszközölt az utóbbi években.

Már épp megpróbált aludni, amikor egyszer csak érezte, hogy megváltozik a légkör. Kinyitotta a szemét. Gage közvetlenül ott állt előtte, benyúlt a zakója zsebébe, kivett valamit, és leült vele szemben.

– Ez a tiéd.

Egy kis kék dobozt nyújtott át neki. Eve megfeszült; tudta, mi van benne. Vonakodva elvette a

dobozt, vigyázva, hogy véletlenül se érjen hozzá Gage-hez.

– Erre semmi szükség – mondta, és őt is megdöbbentette, milyen vékony szólt a hangja. Volt idő, amikor semmire sem vágyott jobban, mint Gage gyűrűjét viselni.

– Dehogyan nincs. Hamarosan hivatalosan is bejelentjük az eljegyzést, és e nélkül nem teljes a kép.

Eve mély levegőt vett. Ez csak egy ékszer, mondta magában. Nem jelent semmit.

De éppen ez a probléma: hogy minden olyan értelmetlen. Bemocskolta a szép emlékeket – olyan emlékeket, amelyek segítettek neki túlélni az elmúlt hét évet. A szerelem emlékét és a reményt, hogy egy nap talán újra átélhetnek valami hasonlóan csodálatosat.

Dobogó szívvel nyitotta fel a dobozt. A fekete bársonyágyon nagy, búzavirágkék zafír ült, ugyanolyan színű, mint Gage szeme, gyémántokkal körülvéve.

Remegett a keze, ahogy kivette a gyűrűt, s az ujjára húzta.

– Tökéletesen illeszkedik.

– Persze. Még mindig tudom a régi gyűrűméretedet, annál egy kicsit nagyobbra csináltattam.

Eve homlokráncolva mustrálta Gage-et.

– És miért?

Amióta ismerte, csak egyszer látta zavarba jönni, a tizenhetedik születésnapja estéjén, amikor megpróbálta megérinteni a mellét. Most kicsit úgy nézett ki, mint akkor: arca kipirult, és valahogy... fiatalabbnak, tétovábbnak tűnt.

– Mert úgy gondoltam, hogy... – Gage megköszöri a torkát – azóta nőiesebb lettél.

Igazán volt. Bár még csak a húszas évei elején járt, a terhesség nem hagyta változatlanul a testét. És miután meg kellett birkóznia gyermeke elvesztésével, valahogy vigaszt is talált ebben a változásban. Páncélként viselte új domborulatait, melyek mindig arra a kisfiúra emlékeztették, akit soha nem tarthatott a karjában.

De erre most nem szabad gondolnia. Nem játszhat el a gondolattal, hogy inkább őrá vagy Gage-re hasonlított volna-e...

Behunyta a szemét, és visszatartotta a könnyeit. Nem fog sírni. Itt, Gage előtt semmiképp. Ehelyett hűvös közönyt erőltetett magára, s csak akkor nyitotta ki a szemét, amikor ez a közöny jégpáncélként vette körül.

– Igen, mindketten felnőttünk.

Gage mély levegőt vett, és megnézte a gyűrűt. Mintha kék tűz lobogott volna a szemében.

– Tetszik?

A hangja szelíden szólt, csaknem úgy, mintha tényleg érdekelné a véleménye.

– Gyönyörű – suttogta Eve, és a szíve megdobbant, amikor észrevette a finom mosolyt Gage ajkán. – És így legalább hihető lesz a mese.

A tűz kialudt, jeges, áthatolhatatlan kétség maradt utána. Gage felállt.

– Hosszú lesz az út. Hátral van egy hálószoba. Nincs bajom azzal, ha azt hiszik, hogy azért táskás a szemed, mert egész éjszaka ébren tartottalak szeretkezéssel, de pihenhetnél egy kicsit, már csak a fotók kedvéért is.

– Talán fogok – mondta Eve vékony mosollyal. Így legalább elmenekülhet Gage-től. – Kösz az ajánlatot.

– Nem kell megköszönnöd, *ma chère* – mondta Gage, azzal visszaindult a pilótafülkébe. – Azt csinál, amit akarsz, engem nem érdekel. Te nem érdekel.

Eve hátradőlt, és mély levegőt vett.

Hazug. Gage hazug – és ő is az.

3. FEJEZET

Hagynia kellett volna, hogy Eve egyedül utazzon, de ő mindenáron be akarta bizonyítani magának, hogy már hidegen hagyja. De rá kellett jönnie, hogy egyáltalán nem így van. A teste még mindig reagált rá. Olyan volt ez, mint egy függőség, amitől soha nem tudott teljesen megszabadulni.

Amikor Eve visszavonult a repülőgép hálósobájába, nehezen tudta megállni, hogy ne nyissa ki az ajtót és feküdjön mellé az ágyba.

A végtelennek tűnő repülőút után egyórás autózás következett. Gage elővette a tabletjét, és átfutotta az e-mailjeit, aztán pénzügyi jelentéseket tanulmányozott... vagy legalábbis megpróbálta. Zavarta Eve közelsége. Ahányszor csak megmozdult – a telefonjára nézett, szájfényt kent fel vagy keresztbe tette hosszú lábait –, Gage-nek felgyorsult a pulzusa.

Eve kinézett az ablakon, és értetlenkedő arcot vágott.

– Nem kéne már ott lennünk? Jó felé megyünk egyáltalán?

– Miért, szerinted merre kéne mennünk?

– Nizzába.

– Nizzában vacsorázunk Gretával, az igaz, de most még nem oda megyünk.

Azzal Gage ismét a munkájának szentelte figyelmét. *Próbálta* szentelni... A számok elmosódtak a szeme előtt, amikor megcsapta orrát Eve illata, friss és virágos illat, mely elbódította érzékeit. Valahányszor virágot látott vagy virágillatot érzett, mindig Eve-re kellett gondolnia.

– Föld hívja Gage-et. Jó lenne, ha kicsit többet mondanál.

Pislogva tért vissza a jelenbe. A fenébe is, hogyan érhetné el, hogy együtt van Eve-vel, de az eszét azért mégse veszítse el teljesen? Egyfolytában az járt a fejében, hogy ájulásig csókolja...

– A titkárnőm biztos elmondta az útitervet. Ha van valami fontos, majd tájékoztatlak.

– Szuper. – Eve összeszűkítette a szemét. – Egyszerűbben fogalmazva: azt várod, hogy csináljam, amit mondasz, és ne kérdezősködjek.

– Látom, megértetted.

– Nem, nem igazán. Lehet, hogy meg fogod szerezni a Knight Enterprisest, de ez nem jelenti azt, hogy én is a tiéd vagyok. Nem hagyom ugráltatni magam.

Jeges hidegség volt a hangjában, amitől Gage-nek borsódzott a háta.

– Mi a fenét akarsz ezzel mondani? – morogta.

– Elfogadom, hogy nem kedvelsz. Felőlem gyűlölhetsz is. De csak mert ez a gyűrű az ujjamon van... – Eve az arca elé emelte a gyűrűs kezét, és a fejét rázta. – Anyád úriembernek nevelt, és elvárom, hogy velem szemben is úgy viselkedj.

– És ki dönti el, hogy milyen a megfelelő viselkedés? Te? Egy *hölgynek* nem kellene betartania az ígéreteit is, Eve?

– Egy hölgynek joga van meggondolni magát. Mondjuk úgy, hogy semmivel se tartozunk egymásnak, csak amit az elemi udvariasság megkövetel. Azt a látszatot próbáljuk kelteni, hogy újra lángol a szerelem, de úgy nem fog menni, ha alig tudod leplezni a megvetésedet. – Eve mély levegőt vett. – Kezdjük előlről, Gage. Szeretném tudni, hová megyünk.

– Grasse-ba – felelte Gage. – A virágfarmodon fogunk megszállni. Mert most szépen elkezdjük újra nyereségessé tenni.

Eve-nek minden vér kiszökött az arcából. Gage diadalt akart érezni, ehelyett szinte már büntudat fogta el.

Eve nem szólt semmit. Kivett egy táblagépet a furcsa, ütött-kopott sárga bőröndből, amit mindig magánál hordott. Gage azon tűnődött, miért tartotta meg, amikor bármikor vehetne újat. És mindig furcsán viselkedett, amikor kinyitotta: úgy helyezkedett, hogy senki ne tudjon belenézni. Gage-nek egyszer mégis sikerült egy pillanatra, és úgy látta, mintha papírokkal lenne tele.

A kocsí végighajtott a virágfarmhoz vezető bekötőúton, aztán át a kapun. Eve csak most nézett

fel; vonásai ellágyultak, ajkán mosoly játszott. Boldognak tűnt.

Egyszer régen órá is így nézett...

Megálltak a kétszintes parasztház előtt, melyet körbevett a rózsák élénk rózsaszíne és a levendula telt lilája. Kiszálltak. Gage benyúlt a nadrágzsebébe, és elővette a kulcsot, de Eve megelőzte: kinyitotta a bejárati ajtót, és máris belépett; nyilván ezzel is jelezni akarta, hogy ezt a helyet a saját tulajdonának tekinti.

Gage követte a folyosón a ház hátsó részében lévő nappaliba, amelyből franciaajtók vezettek egy teraszra, ahol medence és még több virág volt. A ház teljesen más volt, mint az ő lakásai, amelyek hűvös funkcionalitással voltak berendezve, és körülbelül annyit jelentettek neki, mint egy szálloda. Ez itt olyan volt, mint egy otthon.

– Nagyon szép – mondta őszintén. – Mindig is ilyenre vágytál.

Eve letette a holmiját az asztalra, és felé fordult.

– Mint ahogy te is, ha még emlékszel.

Igen, tényleg ilyen otthont képzeltek el maguknak, amikor még úgy tűnt, hogy a reményeik és álmaik összhangban vannak. De Eve nem kért a közös jövőből, Gage-et pedig annyira elvakították az érzései, hogy semmit sem vett észre.

Jobb, ha ezt mindig szem előtt tartja. Nincs szükségük egymásra; mindazt, amit elért, Eve nélkül érte el.

Eve kilépett a teraszra, és korlátnak támaszkodott. Alatta a medence vize csillogott a ragyogó napsütésben. Káprázatos volt a kilátás: virágok mindenütt. Édes illatuk betöltötte a levegőt, és Gage-nek megint arra az életre kellett gondolnia, amelyről egykor álmodott.

Néhány lépéssel Eve mögött megállt, és élvezte bőrén a mediterrán délutáni nap melegét.

– Mondhattad volna, hogy ide jövünk – szólalt meg Eve, a medence azúrkék vizét nézve. – Nem hoztam fürdőruhát.

– Nem probléma, itt senki se lát.

Gage gondolkodás nélkül beszélt, s most akaratlanul is elképzelte, amint Eve meztelenül siklik a hűvös vízben. Aztán ő is bemegy hozzá a vízbe, és...

Eve feléje fordult, arca kipirosodott. Ellökte magát a korlátról, és odament hozzá. Pupillái kitágultak, ajka megnyílt, és Gage szinte ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy megcsókolja. Ez volt a tökéletes teszt, hogy kiderüljön, kordában tudja-e tartani a vágyát. Rövid ideig habozott, aztán hátralépett, ahelyett hogy a karjába rántotta volna, és hajába temette volna a kezét.

– Bármilyen csábítóan hangzik – mondta Eve kihívó mosollyal, és közelebb lépett hozzá –, azt hiszem, mégis inkább elmegyek Nizzába, és veszek egy bikinit.

Azzal a csípőjét ringatva besétált a házba.

Eve megrángatta sárga-kék kétrészes ruháját, amelyet Nizzában talált. Valójában nem akart ilyen szexi darabot venni, de aztán felbátorodott. Élete nagy részében a biztonságot kereste, belefáradt.

Vett egy nagy levegőt. Gage itt van a házában, az imádott kis birodalmában. Gyomra fájdalmasan összeszorult. Okkal hozta ide, és ha meg akarja büntetni, jobb ötlet nem is juthatott volna eszébe, mint hogy elveszi tőle ezt a helyet. Az egyetlen dolgot az életében, ami egyedül az övé.

De nem fogja harc nélkül feladni.

Belenézett a tükörbe, meggyőződött róla, hogy nem túl szembetűnőek a terhességi csíkok. Csípőjére kötött egy vékony kendőt, s a medence felé vette az irányt. Ahogy kilépett a teraszra, csobbanást hallott. A korláton átnézve látta, hogy Gage rója a köröket. Vékony fekete fürdőnadrágot viselt, amely kiemelte bronzos bőrszínét; mozdulatai erőteljesek és egyenletesek voltak.

Eve-nek uralkodnia kellett magán, hogy ne sétáljon le hozzá a kihívó bikiniben, és csússzon be hozzá a medencébe. Más körülmények közt a bikinit is levette volna, és aztán a férfi kemény testéhez simul – de most csak megalázó elutasítás jutott volna neki. Szóval bármilyen erős a vágy, nem szabad.

Elfordította a fejét, nagyot lélegzett, és letelepedett egy nyugágyra az árnyékban. Feltette a napszemüvegét, és felnézett a makulátlan kék égre. A víz egyenletes csobogása megnyugtatta,

egészen ellazult.

Aztán Gage kiszállt a medencéből, és csípőjére tekert egy fürdőlepedőt. Miközben a haját szárazra dörzsölte, vízcseppek gurultak le a felsőtestén, úgy csillogtak a napfényben, mint reggelente a harmat a virágok szirmán.

Eve szíve szaporán kezdett verni, combja közt megsajdult a vágy.

Gage észrevette, hogy ott van, megállt. Tekintete végigvándorolt rajta. Lihegett az úszástól, széles mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt. Eve idegesen szorosabbra húzta magán a kendőt, mert hirtelen meztelennek érezte magát.

Megköszörülte a torkát.

– Milyen volt a víz?

Gage a hajába túrt.

– Kellemes. Látom, vettél bikinit.

Végighordozta a szemét Eve csupasz lábain, elidőzött rajtuk, aztán megint az arcába nézett.

Eve bólintott.

– Gondoltam, a pucér fürdőzés nem lenne túl profi tőlem. Elvégre üzlettársak vagyunk, nem?

– Mondjuk most épp egyikünk sincs túl hivatalosan felöltözve – jegyezte meg Gage.

– Meglep, hogy még nem jelentetted be az eljegyzésünket. Mert úgy tűnik, a sajtó még nem tud róla, hogy már nem vagy a piacon.

Gage oldalra billentette a fejét.

– Te követed, hogy mit csinálók?

Eve aligha tagadhatta volna. Évek óta követte a médiában: a sikereit, a kudarcait, a viszonyait. Bár nem voltak túl sokan, minden nő fájt neki, akit Gage a karjában tartott: újra és újra emlékeztették, hogy mit veszített.

Nem, nem *elveszítette*: lemondott róla – mert nem volt más választása.

– Tartsd a közeledben a barátaidat, és még közelebb az ellenségeidet – válaszolta, és keresztbe tette a lábát.

– Szóval most már ellenség vagyok, *ma chère*?

– Mondd meg te.

– Hát, talán csak nem tartasz elég közel magadhoz.

– Üzletileg vagy privát?

Vibrált köztük a csend a feszültségtől.

– Üzletileg, természetesen – felelte végül Gage.

– De a munka önmagában nem tesz boldoggá.

Eve felkelt a nyugágyról, és ledobta magáról a kendőt. Gage követte a tekintetével.

– Játszani akarsz, *ma chère*?

A hangja olyan érzéki volt, hogy Eve legszívesebben minden józan megfontolást sutba vágott volna, és odaadja magát neki, még ha csak egy délutánra is. Ehelyett csak közelebb lépett hozzá, és füstös hangon így szólt:

– Ó, *drágám*, én most úszni megyek. Úgy néz ki, egyedül kell játszanod.

Diadalézés villant át rajta, amikor hallotta, hogy Gage élesen beszívja a levegőt. Mosolyogva faképnél hagyta, és a medence felé sétált.